

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

і Вісник Христової Епіфанії

ЗИМА 2004 - ВЕСНА 2005

AD 2004/2005 - AM 6133

№ 35

З М І С Т

ХРИСТОС

Його вузька стежка

Докінчення з ТП № 34 **2**

ВОСКРЕСІННЯ

ХРИСТА 15

«І коли [Агнець] сьому печатку розкрив ...». «Але ви приступили до гори Сіонської, і до міста Бога Живого, до Єрусалиму небесного ... Глядіть, не відвертайтеся від того, хто промовляє ...: »Ще раз захитаю не тільки землю, але й небо!» ... Отож ми, що приймаємо Царство непохитне, нехай маємо благодать, що нею приємно служитимемо Богові з побожністю й зо страхом». «Але Христос, Первосвященик майбутнього доброго, прийшов із більшою й досконалішою скинією, ... й набув вічне відкуплення».

— Об. 8:1; Євр. 12:22, 25, 26, 28; 9:11, 12.

ХРИСТОС – ЙОГО ВУЗЬКА СТЕЖКА

(Еп. Т. 15, Розд. 2; Докінчення з ТП № 34)

СПРАВЖНІЙ стражник залишається на варті аж до моменту звільнення. Не дивлячись на те, якими довгими є години варті, чи зміна прийде чи не прийде у визначений час, не дивлячись на те, яка погода, чи спекотно чи холодно, чи дощ чи світить сонце, він стоїть на варті, пильнуючи за всім аж до зміни варті. Так само було з нашим Господом: Він пильнував протягом 3,5 років Своєї служби. Він це чинив не тільки протягом короткого часу, змучившись, Він не кидав варту, але ніс цю сторожу у всіх моментах, місцях і обставинах, в кожному досвідченні і в зв'язку з кожним оточенням і впливом. Так Він стало і всюди стояв на сторожі, в контакті з різними категоріями осіб, в кожній діяльності і пасивності Своїх досвідчень, чинив так, аж

поки цілковито виконав те, що Йому казав чинити, зносити і терпіти Отець. Подібно як стражник, коли бачить наближення ворожої армії, або бунт у власних рядах, то б'є на сполох, розбуджуючи цілу армію до підготовки, щоб ставити чоло несподіваній атаці і атакувати ворога, що наближається, або бунтівників, з метою відбиття атаки, так і Ісус, пильнуючи, коли бачив, що диявол, світ або тіло через гріх, блуд, самолюбство чи світовість готуються до атаки, то відразу ж бив на сполох, який розбуджував думки, мотиви, почуття, ласки і волю Свого Нового Створіння, щоб відбити атаку або ж Самому атакувати ворога, який наближається. А коли Його природне самолюбство чи світовість старалися уникнути зречення самого себе і світу коштом Його Нового Створіння і таким чином викликати в Ньому бунт, Він відразу їх усмиряв, як бачимо, що чинив це під час трьох великих спокушень на пустині (Мат. 4:3–10), під час спокус в Єрусалимі перед лицем хреста (Ів. 12:27, 28), а також на хресті, як це описано в Пс. 22:2–19, де представлена реакція Його досконалої людської природи під час досвідчень розп'яття, бо ці вірші описують Його людські проби.

Ісус не тільки пильнував в загальному у всіх Своїх досвідченнях, але з особливою обережністю пильнував, коли був спеціально спокушуваний, бо під час спокус тим більше існувала потреба пильності, адже час спокушання був небезпечний як час проби. Ісуса спокушували, якщо йдеться про Його характер, з кожної точки зору. Спокушання Його, як і спокуси всіх інших людей, були закличними навіюваннями; тобто сугестіями, котрі знаходять в людині щось, до чого в ній закликають з великою силою. Він не був спокушуваний до гріха (Євр. 4:15), бо гріх не знаходив в Ньому нічого, до чого міг би закликати. Його спокуси виникали з Його природного самолюбства і суспільних почуттів. Тому в пустині під впливом закликів голоду Він відчув бажання їсти, що, власне, було підставою до

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА
і
Вісник Христової Епіфанії

ISSN 1641-1455

Незалежний релігійний часопис, видаваний
Світським Місійним Рухом «ЕПІФАНІЯ»
4 рази в році (весна, літо, осінь, зима)

Редактор:
Ralph M. Herzig
Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії:
Piotr WoŹnicki
ul. Zdobyców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki

Адреса для переписки:
79071 м. Львів
3-й Скнилівський пров. 9

Інша публікація:
Біблійское Знамя и Вестник Христового Царства

Видання на іноземних мовах:
англійська, французька, німецька, польська,
португальська, тамільська, малайлам, каннада

Часопис вільний від впливу яких-небудь визнань, партій, організацій і людських вірувань, зв'язаний з Богом в тій мірі, в якій розуміє Його Слово. Він видається для:

- оборони Парусійної Правди, подаваної Господом за посередництвом «того Раба», як підстави всілякого дальшого розвитку Правди;
- оборони заряджень, статуту і заповіту, також поданих Господом за посередництвом «того Раба»;
- представлення, а також оборони Правди епіфанічно-базилейської, яка розвивається, і становить своєчасний харч для люду Господнього, згідно з Його волею.

Теперішня Правда буде висилатись безплатно тим, котрі про це попросять.

спокушання Його, щоб Він самолюбно за-спокоїв Свій голод, уживаючи для цього Свою здібність чинити чуда, яка була дана Йому, щоб допомагав іншим, а не Собі. Так само Його бажання заспокоїти духовний голод в результативній службі («Я маю поживу на їдження, якої не знаєте ви») стала підставою до спокушання Його, щоб ужив метод факірів для того, щоб звернути на Себе увагу мас; в цьому випадку заклик відносився до Його нижчого духовного почуття, щоб Він невідповідно ужив Свої влади служби, що, зрозуміло, було суперечне духові здорового розуму. Так само Його людська любов до життя і Його людське прагнення бути вільним від людських страждань стали підставою спокушання Його, що Царство, яке Бог обіцяв Йому дати, якщо буде вірно служити і страждати аж до смерті, може отримати без страждань, будучи підданим сатані. Це спокушання зверталось і до Його людської природи. Всі ці три спокуси, завдяки Ісусовій пильності в світлі Божого Слова, стали голі перед Ним як навіювання так, що не зважаючи на їх сильні заклики до Його нижчих самолюбних почуттів, Він їм не поступився, бо якби так зробив, то виявився б невірним Своїм обітницям посвячення, в яких мав бути мертвим для Себе і світу, а живим для Бога. Тому Його пильність, б'ючи на сполох, що наближається атака ворога, через Боже Слово розбуджувала Його розум, серце і волю як Нового Створіння до битви, котра, будучи вірно проведена, з Божою зброєю, принесла Йому перемогу. Інші численні спокуси Ісуса, подані в Біблії, будуть тут коротко розглянуті. В Єв. Івана 12:27, 28 поданий опис, що Ісус боявся смерті на хресті і любив Своє людське життя і вигоди. Це була спокуса, закличне навіювання, яка єдналася із Його людською любов'ю до безпеки, вигоди і життя; і це було, власне, підставою спокуси, яку Йому запропонував сатана для уникнення хреста. Даний текст показує, як Його Нове Створіння, тобто новий розум, який нагадував Йому про Його місію, що вимагала розп'яття, переміг Його людську любов, любов до безпеки, вигоди і життя. Це була перемога, наповнена славою і тяжко здобута.

В Гефсиманії прийшла спокуса, чи має пити цю чашу, не тільки чашу смерті, але смерті особливого виду — публічне розп'яття, поєднане з ганьбою, знуцаннями і оголошення Його поза законом. Ця спокуса була підставою не боязні за Свою людську природу, а боязні за Своє Нове Створіння. Це означає, що нижча першорядна ласка духовної обережності була підставою спокуси, бо Ісус боявся, що, можливо, не все виконав досконало і що не зможе досконало знести проб, які мали настати після Гефсиманії, боячись, що в разі невдачі, якої боявся, цілий план може бути недоведений до результату і що Він не повернеться з мертвих. Саме тому Він просив в годину спокуси, щоб чаша ганьби і неслави, поєднана зі смертю на хресті проклятого і виключеного поза закон, була змінена, якщо Бог на це погодиться. Однак, під час тих переживань Він з резигнацією піддавався під Божу волю, кажучи: «Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!». Тому боязнь невдачі чи виконає все в досконалості, а також боязнь, щоб не був знівечений план і, як наслідок, щоб не втратити вічного існування, були підставою спокуси в Гефсиманії. Але Він пильнував і молився під час спокушання. Бог дав Йому запевнення Своєї допомоги. Воля Його Нового Створіння перемогла зусилля Його нижчої першорядної ласки, духовної обережності, яка хотіла контролювати Його нову волю і таким чином Він переміг спокусу. Під час цього спокушання сатана атакував Його цими потужними закличками: **(1)** що на той час Він не виконав усього досконало; **(2)** що не буде здатен досконало знести проби, які придуть після Гефсиманії; **(3)** що для їх уникнення Він повинен просити про відсунення чаші; **(4)** що повинен домагатися, щоб поступати по Своїй волі у цій справі. Перші три з цих навіювань мали великий ефект, бо це видно з факту, що Він тричі просив Отця про відсунення чаші, але не впливали вони на Нього до такої міри, щоб домінувати над новою волею Його Нового Створіння, бо Він не домагався, щоб сталася по Його волі, але при кожному проханні про відсунення чаші казав: «Не Моя, а Твоя нехай станеться воля!». Після годинного

4 • ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА І ВІСНИК ХРИСТОВОЇ ЕПІФАНІЇ

змагання Його волі, під час якого Він пильнував, Його воля як Нового Створіння усвідомила, що відсунення чаші не є Божою волею, тому що Бог хоче, щоб Він виявив вірність аж до крайніх меж. Після цього Його воля цілковито піддалася під Божу волю. Сама суть Його прохання була вислухана, бо Він отримав ласку, достатню для знесення проб, і запевнення, що в минулому був вірним, а також запевнення воскресіння Його Нового Створіння згідно з Його Духом святості. Таким чином завдяки Своїй побожності Він був визволений від смерті, отримавши запевнення, що може йти вперед і успішно виконувати Божий план. В Гефсиманії, напевно, були найтяжчі Його проби і спокуси. Це було спокушання Його Нового Створіння.

Згідно з Псалмом 22:2–19, коли Він був на хресті, то воля Його Нового Створіння була спокушувана через кожну Його нижчу першорядну самолюбну і суспільну ласку. Справді, ми маємо право сказати, що це стосується усіх Його досвідчень, які наступили після змагань в Гефсиманії. Від моменту Його схоплення до смерті пройшло, правдоподібно, 13 годин. Під час цих 13 годин були випробувані всі Його людські й духовні прикмети. Його почуття справедливості дуже сильно було випробуване через численні несправедливості, жертвою яких Він був. Збоку Його людських почуттів те, що Він хотів звільнитися від цих несправедливостей, не було б злом, але якби Він дозволив, щоб ці людські почуття взяли над Ним контроль, то це було б злом збоку Його Нового Створіння. Нове Створіння контролювало ці почуття, хоча вони намагалися перемогти. Під час цих 13 годин Його самоповага як людської істоти нівечилася через спрямовані проти Нього очорнення. Його схвалення власного поступування наражалося на шкоду через публічне засудження й зневаги. Його любов до вигоди була стряснута через безсонну ніч суду над Ним, штовхання єврейською гвардією, бичування, несення хреста і кожен момент тортури на хресті. Його любов до безпеки і до збереження особистих секретів нищилася через зле трактування на виду у всіх. Його заощадливість була потоптана

через позбавлення Його всякої людської власності, навіть Його шат. Напевно, що в тих годинах ані Його голод, ані спрага не були заспокоєні. Під час цих годин був потоптаний Його інстинкт самозбереження і боротьби. Його любов до жінок, які стояли біля хреста і оплакували Його, була повністю знівечена. Його синівське почуття було суворо досвідчене, коли бачив біль Своєї матері, для якої Він був щастям її життя, а тепер вона дивилася, як помирав на хресті. Його братерські і приятельські почуття теж були піддані пробі, коли Він бачив біля хреста деяких Своїх визнавачів. Хресні муки були в сумному контрасті з утіхами родинного дому, за якими тужила Його природа. Його патріотизм теж був підданий тяжкій пробі в думці, що Він відкинений Своїм власним народом, а незабаром буде повністю витятий зі Своєї рідної землі. Однак найбільшим стражданням з чаші болю, які мусила пити Його людська природа, було відчуття того, що Бог Його залишив. Під час таких тяжких досвідчень для Його людської природи Його людський розум був, як показує Пс. 22:2–19, у великому смутку і прагнув полегшення. Але, не дивлячись на те, що Його тіло інтенсивно прагнуло визволення, Нове Створіння утримувало ці Його почуття під контролем. Аби втримати цей контроль, Його Нове Створіння мусило якнайважливіше пильнувати, аби Його дуже напружені людські прагнення не здобули перемоги. Перемогу здобула Його нова воля, не зважаючи на спокуси збоку диявола, світу і, особливо, збоку Його тіла, яке під час тих 13 годин просило визволення.

Так, Ісус був спокушуваний з усіх боків Його характеру за винятком гріха. Якби Він був Боголюдиною, то не міг би бути спокушуваний, бо, згідно з тою теорією, Його людська природа не мала власної особистості, бо її особистістю була б особистість Бога, яким вважає Його та теорія, а це б означало, що заклики і навіювання до невірності були чинені Богу, що є неможливим (Як. 1:13). Однак ми розуміємо, що Він був досконалою людиною з усіма думками і почуттями досконалої людської природи. Додатково Він у всіх здібностях Свого

розуму, серця і волі мав духовні здібності, духовні почуття, духовні ласки і духовну волю. З цього, як виразно бачимо, виник конфлікт у формі спокус між Його людським розумом і серцем (Його людська воля була мертва з приводу Його посвячення) та духовним розумом, серцем і волею. Обидві ці сторони боролися за контроль, який, все ж таки, був успішно утримуваний духовною волею, яка перемогла спокуси Його тіла. Такий конфлікт є спільним для всіх Нових Створінь, коли вони перебувають в тілі (Гал. 5:16, 17). Запитуємо, яким чином Ісус зміг затріумфувати над Своїми спокусами? Відповідаємо, окрім всього іншого, завдяки Своїй вірності в пильнуванні. З нашого розважання над п'ятим видом кроків, які довершив наш Господь на вузькій стежці, ми переконалися, що Його пильність складалася з двох елементів: дослідження і стереження. Дослідження, яке проводив Ісус, стосувалося Його, тобто Він Сам був предметом дослідження, тому що досліджував Він Себе стосовно Своєї схильності, думок, намірів, слів і вчинків, а це було перевіркою Його особи. Крім цього Він проводив також інші дві частини дослідження, яке не відносилось до Його особи: дослідження оточень і впливів, що діяли на Нього. Однак Він досліджував їх як з точки зору їх стосунків і наслідків щодо Нього, так і з точки зору їх стосунків і наслідків щодо інших. Це ж саме Він чинив, коли йшлося про Його схильності, думки, наміри, слова і вчинки. Його стереження полягало в тому, що Він стеріг Себе від зла, котре походило зі спокус від диявола, світу і тіла, протиставляючись тим спокусам, а це вимагало пильності в обох її елементах. Стереження було потрібним також для того, щоб утримати Себе у вірному практикуванні шести інших видів кроків на вузькій стежці. Його стереження було скероване також на тих, з якими Він мав справи, а спеціально на тих, яких мав доглядати — апостолів і євангелістів особливо, а інших учнів загалом. Він також мав завдання стереження щодо чужих з Ізраїлю, а особливо щодо єврейського кліру. Велика частина Його стереження була присвячена тому, щоб виконувалося Боже Слово

і розвивалося Боже Провидіння, особливо в стосунку до Нього і з причини правди, справедливості і святості. Цей вид кроків, як і інші види, досліджувані попередньо, наш Господь довершив досконало.

Шостим видом кроків, якими Ісус йшов вузькою стежкою, була молитва. Його молитви — це виражені або невиражені щирі, скеровані до Бога прагнення серця про наділення добрими речами. Його молитви часом були виражені словами, а часом ні. Справді, Його серце завжди молилося, бо воно завжди прагнуло добрих речей, які Бог хотів Йому дати. Вони були абсолютно щирими в тому, що Він прагнув тільки того, що хотів для Нього Бог і що було б для Божої слави. Добрі речі, яких Він прагнув, були практично повністю духовні, хоча між ними були й такі земні речі, про які Він знав, що Бог хоче, щоб Він їх мав. В Його молитвах містилися всі елементи справжньої молитви. Цих елементів є сім: звертання, прославлення, подяка, визнання залежності від Бога, прохання, спільність і запевнення. В Його молитвах не було визнання гріхів, яке є в наших молитвах, бо Він не мав гріхів, щоб їх визнавати. Також не знаходимо всіх цих семи елементів в кожній Його молитві. В деяких Його молитвах є тільки звертання, подяка і запевнення, наприклад, в Його молитві, записаній у Мат. 11:25, 26, де Він дякував Богові із запевненням, що план був для розуміння покірними і тихими, а не мудрецами у власній оцінці, гордими і самовільними. Ці ж три елементи ми бачимо в молитві біля гробу Лазаря (Ів. 11:42, 43), хоча ця молитва вказує, що Він попередньо просив Бога про воскресіння Лазаря. В Його молитві як Первосвященника, записаній у Івана 17, хоча присутні елементи звертання, прохання і запевнення, але найбільшою частиною молитви є спільність з Богом. У всіх Його молитвах є дух підлеглості, який особливо помітний у молитвах в Гефсиманії. Єдність Його духа з Богом призводить до того, що найбільш властивою і природною річчю для Нього є молитва. Ми можемо бути певні, що Він регулярно молився, вранці і ввечері, при споживанні їжі і в кожному іншому відповідному часі, бо прагнення Його серця

завжди були скеровані до Бога і виражалися словами публічно чи приватно так, як було властивим для Бога і Христа.

До молитви Його схиляли потреби Його Нового Створіння в знанні і силі, необхідні для довершення кроків на вузькій стежці. Він був заохочуваний до молитви Отцю підтримкою для Себе. Боже запрошення, щоб Він наблизився до Трону Ласки, дуже впливало на Нього і призводило до того, що Він наближався і просив при потребі про допомогу. Також Божі обітниці, виражені в Псалмах і Пророцтвах, особливо у Ісаї, давали Йому сміливість в наповненій вірою молитві просити про ці обітниці для Себе. Потужним заохоченням для Нього, щоб представити потреби і прагнення серця Своему Небесному Отцю, було Боже бажання вислухати Його. Тим більшим заохоченням було те, що в міру поступу по вузькій стежці, Його молитви були щораз більше вислухані, і це тим більше схиляло Його складати Свої прохання перед Богом. Його почуття єдності з Богом в душі так впливало на Нього, що Він молився до Бога всякої ласки і доброти. З цього випливає, що Ісус мав заохочення зближатися в молитві до Бога. Прохання, що містилися в Його молитві, були, без сумніву, такими, які є в «Господній молитві», за винятком п'ятого: «Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Він не висловлював цього прохання тому, що не мав гріхів, щоб просити прощення. В першому проханні: «Нехай святиться ім'я Твоє» — Він молився, щоб як Він, так і вірні мали запевнення свого покликання і вибору від Бога, бо, чинячи це, вони святили, роздумували про славу Божого імені у всіх семи значеннях слова *ім'я*. В другому проханні Ісус молився про встановлення Царства в двох його фазах, тому що кожна з двох груп у двох класах, котрі належать до двох фаз, забезпечить реституцію для слухняних. В третьому проханні Ісус молився, щоб остаточно у Віках слави, які прийдуть після Тисячоліття, могла бути встановлена вічна справедливість. Отже в цих трьох проханнях Ісус молився, щоб був результативно реалізований Божий план, в усіх його частинах. В четвертому проханні Він молився, щоб

Бог дав Йому Правду як духовний хліб, а також, щоб заспокоїв потреби тіла. В шостому проханні Він молився до Бога, щоб Бог був з Ним у всіх Його спокусах і допомагав Своїм Духом, Словом і провидінням. В сьомому проханні Він молився, щоб Бог дав Йому ласку перемогти сатану, як в його безпосередніх злих атаках, так і в посередніх — через світ і тіло, а також досягти повної перемоги у всьому Своему поступуванні. Коли ми розглядаємо ці прохання, то зауважуємо, що вони охоплювали всі Його потреби, а коли додамо прохання про прощення гріхів, то були також включені потреби Церкви і світу в їх стосунку до Божого Плану Віків.

Чи будуть вислухані Його молитви, залежало від послуху Його людської природи щодо природного права, записаного в Його серці і щодо закону Мойсея, а також від послуху Його як Нового Створіння щодо угоди жертви, яка охоплювала вірність у всіх семи видах кроків на вузькій стежці. Як людська істота Він проявляв досконалий послух щодо природного права, записаного в Його серці, а також щодо закону Мойсея. Це призвело до того, що Його людська природа, як людини і як Єврея, могла бути прийнята Богом як жертва з тим результатом, що все, чого прагнула Його людська природа, а що було в згоді з тим, що Він мав бути жертвою, було Йому дане: їжа, притулок, одяг — в міру Його потреб.

Виконання Ним Його угоди жертви, в міру поступу в кожному із семи кроків на Його вузькій стежці, нагороджувалося від Бога тим, що Він мав доступ до Трону Ласки для заспокоєння усіх Своїх потреб як Нового Створіння. Його прохання про заспокоєння цих потреб завжди вислуховувалися (Ів. 11:41). Спеціально до Нього як Голови і до Церкви як Тіла відносилася обітниця: «І до Мене поклич в день неволі, — Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Пс. 50:15). Його молитви приходили до Бога як кадило і тим більше з приємністю були прийняті, бо були наповнені ласками, особливо тими ласками, котрі були чинні під час Його прохань, спокус і неволі. Яку ж насолоду Він мав, коли спілкувався

з Богом! Яке ж запевнення Він відчував у Своїх молитвах, що Бог прийме Його прохання! Якою ж була Його радість і любов, коли він міг звертатися і розмовляти зі Своїм Отцем, бо Він завжди у Своему серці знав, що був для Отця радістю, і це давало Йому найбільше задоволення. Навчимося від Ісуса вживання в Його Дусі наших привілеїв доступу до Трону Ласки, а тоді завжди знайдемо Отче прийняття, яке полегшить справжнє спілкування!

Для наших досліджень буде корисним коротко розглянути деякі молитви Ісуса. Певною мірою ми вже звернули увагу на прохання в Господній Молитві, котрі відносилися до Нього, а тепер розглянемо інші Його молитви. Він молився при Своему хрещенні (Лук. 3:21), молився приватно, коли ходив і виголошував проповіді (Мар. 1:35; Лук. 5:16), коли готувався вибрати Дванадцятьох (Лук. 6:12), коли мало відбутися переображення (Лук. 9:28, 29), за Петра (Лук. 22:32), молився публічно перед нагодуванням люду, раз 5000, а іншим разом 4000 «мужа, крім жінок і дітей» (Мат. 14:19, 23; Мар. 8:6), молився над хлібом і вином на Останній Вечері (Мат. 26:26, 27; Мар. 14:22, 23; Лук. 22:17, 19, 32; 1 Кор. 11:23–25), коли приймав рапорт від Сімдесяти (Лук. 10:21), при благословенні дітей в Єрусалимі (Мат. 19:13–15) і в Гефсиманії (Мат. 26:36–44; Мар. 14:32–39; Лук. 22:41–44), як було вияснено вище. В жодному з тих випадків, за винятком молитви, коли приймав рапорт від Сімдесяти (Лук. 10:21) і в Гефсиманії, слова Його молитов не подані. До текстів, які подають слова Його молитов, ми хочемо дати певні коментарі. Коли Сімдесят повернулися і показали різні добродійства як результати своєї служби, то зі слів Ісусової молитви (Лук. 10:21) ми довідуємось, що вони розповідали, як з радістю їх слухали покірні і тихі, але неохоче їх приймали фарисеї та книжники. Ця частина їхнього звіту призвела до того, що Він радів на Дусі і молився: «Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв Ти оце від премудрих і розумних, та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!». В цій молитві не було прохання, але Ісус тішився і дякував Богові

за цю деталь Божого плану, в якому Божа мудрість, сила, справедливість і любов дозволили на укриття рис вибору від гордих, зухвалих і самозадоволених, а учинили їх зрозумілими для покірних і тихих людей. Це було добром для обох класів: для покірних і тихих, так званих немовлят, через те, що вони були відповідними до проби у виборчих аспектах плану, а для інших через те, що були невідповідними, для котрих будуть застосовані елементи вільної ласки. Тому Ісус радів з приводу Божих намірів відносно обох цих класів. Гідною уваги є молитва подяки, без прохання, яку наш Господь виголосив біля гробу Лазаря; однак ця молитва вказує, що попередньо було вчинено прохання: «Отче, дяку приношу Тобі, що Мене Ти почув. Та Я знаю, що Ти завжди почувеш Мене, але ради народу, що довкола стоїть, Я сказав, щоб увірували, що послав Ти Мене» (Ів. 11:41, 42). Як каже тут Ісус, що Він виголосив цю молитву подяки з огляду на присутніх людей, щоб чудо, яке Він учинив, могло їх переконати, що Він — Божий Посланець. Наскільки прямою є ця молитва! Яке запевнення і близькість єдності Отця і Сина вона виражає! Ця подяка вражаюче поєднує простоту і величність! Оскільки ми вже прокоментували Його молитви з Єв. Івана 12: 27, 28 і в Гефсиманії, тому більше не будемо про них говорити.

Найдовша і найбільш пояснена молитва нашого Господа записана, як молитва Первосвященника, в Єв. Івана в 17 розділі. В ній є тільки п'ять прохань. Одне з них за Самого Себе, щоб Отець Його прославив (1, 5 вв.). Три прохання за Апостолів: щоб були одно, як Отець і Син одно (11 в.); щоб були збережені від злого (15 в.); і щоб були освячені Правдою (17 в.). І одне прохання за решту Церкви: «Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я — у Тобі, щоб одно були в Нас і вони» (21 в.). Решта розділу охоплює спілкування Христа з Отцем. Коротко обговоримо це спілкування. Ісус каже до Отця, що прийшла Його година (1 в.), згадує про Свою місію як Спасителя (2 в.), щоб спасенні могли мати вічне життя (3 в.), про Своє вірне довершення служби (4 в.), про об'явлення Ним Божого Імені

в семи значеннях для вибраних Апостолів, яких Йому дав Бог і про збереження ними Божого Слова (6 в.), котрі пізнали Його в силі Його уряду (7 в.), котрим Він дав Боже Слово, довірене Йому Богом на службу, і що прийняв їх, давши їм повне запевнення, що Він залишив небо і прийшов на землю як Божий посол (8 в.), що просить за них, не за світ, а за них, як за дар, який Бог Йому дав (9 в.). Він визнає Своє спільність з Богом і Своє прославлення в Апостолах (10 в.), визнає близький кінець Свого перебування на землі і що незадовго відійде до Бога, а що є приводом прохання, щоб Отець заховав їх в Своє Ім'я, тобто виробив в них Божий характер, і щоб таким чином вони були одно — в єдності — так само як Отець і Він в єдності (11 в.). Далі Він каже Отцю, що, перебуваючи з ними, беріг їх в Божому характері і жоден з них не загинув, окрім Юди, члена Другої Смерті, знищення якого було провіщене в Св. Письмі (12 в.). І тепер, коли має йти до Отця, засвідчує, що Він вияснив їм Боже Слово, щоб могли мати участь з Ним в Його радості (13 в.). Засвідчує, що прийняття ними Божого Слова від Нього, стало причиною того, що світ їх ненавидить, так само як зненавидів Його (14 в.). Він не просить, щоб Бог забрав Його учнів зі світу, але щоб тримав їх здала від злого (15 в.), тому що вони люблять Його і тому вони не зі світу (16 в.). Далі просить, щоб вони були освячені Божою Правдою в своїй волі, тілі і дусі (17 в.), тому що так як Бог послав Його на світ, так і Він послав їх на світ з місією Віку Євангелії (18 в.), і щоб освятити їх Правдою, Він посвятив Самого Себе в волі, тілі і дусі (19 в.). Зауважмо як Він, подібно до здібного адвоката, доручив Апостолів Божій ласці, кажучи про них все добре, а нічого поганого.

Представивши Свої три прохання щодо Апостолів і доручаючи їх Богові, Ісус починає молитися за решту Церкви, котрі через слова Апостолів увірують в Нього (20 в.), прохаючи, щоб всі вони могли бути в єдності, подібній до Його єдності з Богом, щоб в Тисячолітті світ міг повірити (21 в.); оскільки Отець Його удостоїв Високим Подкликом, а через Нього дав цей привілей їм,

то, щоб і вони стали одно, як Він з Отцем одно (22 в.). Єдність, про яку тут говорить Ісус, має бути єдністю того ж самого Духа, яка є в Отцю і в Ньому, щоб вони були досконалими з тою ціллю, щоб під час Тисячоліття світ міг пізнати Його як Божого Посланця і що Бог любить Церкву тою ж самою любов'ю, якою полюбив Ісуса (23 в.). Далі він висловлюється в цілковитій згоді з Божим планом, щоби Бог учинив їх співучасниками Його слави, достоїнства і безсмертя, а також свідками Його високого місця в Божому вивищенні з приводу любові, яку Бог мав до Нього ще до створення (24 в.). Він визнає Божу справедливість і, не дивлячись на те, що світ не цінує Бога, однак Він завжди Бога цінував і був Богом визнаний як Його Посол (25 в.). Так, Він об'явив їм не тільки ім'я Бога, але й Божу природу, характер, честь, уряд, гідність і слово, і буде так чинити, щоб вони могли отримати від Бога той самий вид, хоча не ту саму міру, любові, яку Він Сам отримав від Бога, і щоб Його Дух міг бути в них (26 в.).

Яким же великим об'явленням вірного і мудрого заступництва нашого Господа є ця молитва! З точки зору простоти, величності, єдності, вміння заступатися, любові і щирості вона перевищує всі інші будь-де записані молитви. Ця молитва піднеслася до Бога, як небесне кадило, а Церква, як плід цілого Віку Євангелії, є Божою відповіддю на цю молитву. Ця молитва тим більше гідна уваги з огляду на те, що містить в собі елементи, поєднані з тим фактом, що незадовго Він мав іти до Гефсиманії. Благословенним духовним вправлінням для Божого народу є занурення в цю первосвященничу молитву Ісуса, Оборонця Божого народу, Який дає духовну потіху.

Вище ми в достатній мірі прокоментували молитви Ісуса, а тепер перейдемо до коротких роздумів на тему Його молитов на хресті. Перша з них — це молитва за тих, котрі брали участь в Його розп'ятті (за винятком Юди, який знав, що робив): «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!» (Лук. 23:34). Деякі стародавні манускрипти не містять цих слів, але біблійні числення доводять їх правдивість. По

суті Ісус молився за Своїх ворогів, а це доводить, що був наповнений духом любові і прощення. Розглядаючи цю молитву, ми не повинні посуватися занадто далеко і вірити, що Ісус молився про прощення самоволі в гріху тих, які спричинилися до Його розп'яття, тому що Ісус не зробив примирення за добровільні людські гріхи (це є привілеєм Великої Громади), але за людські гріхи, які походять з Адамового упадку, поповнені через несвідомість чи слабкість, або через обидва. Ісус не міг молитися про прощення самовільних гріхів Його кривдників по такій простій причині: Він знав, що Бог цього не пробачить, бо це суперечило б Його волі, а жадатиме, щоб вони спокутували це стражданням. Історія доводить, що Бог не простив їхньої самоволі, а наказав їм страждати за це протягом 1845 років. Слова нашого Господа вказують на те, що про прощення їх несвідомих гріхів — «бо не знають, що чинять вони», адже якби знали так, як знав Юда, то «не розіп'яли б вони Господа слави» (1 Кор. 2:8). Доказом того, що Бог вислухав цю молитву нашого Господа, є факт, Він що зберіг Ізраїль, як «улюбленого» ради батьків (Рим. 11:28), але дозволив на карі за їх самоволю в гріху. Ця молитва є вражаючим доказом того, що Ісус практикував Свою науку, що ми повинні молитися за тих, хто нас переслідує.

Друга молитва Ісуса на хресті була такою: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Мат. 27:46; Мар. 15:34). Якби Він був Боголюдиною, то не міг би так молитися, бо згідно з тією теорією, будучи Богом, Він не міг би залишити Самого Себе. Однак через те, що Він був людською істотою, в якій перебувало Нове Створіння, як священник, яке посвячувало Свою людську природу в жертву за гріх, то нам легко зрозуміти Його кликання. Це було, як доводить Пс. 22:2–19, кликання Його людської природи, а не Нового Створіння. Ісус, як заступник Адама, в Своїй людській природі витерпіти усе те, що терпів Адам за свій гріх. Однією з тих речей, які мав терпіти Адам за свій гріх, було залишення його Богом. Тому Ісус, як заступник Адама, мусив терпіти цю частину прокляття. Тому

також Його людська природа якийсь момент страждала з цього приводу, бо залишення Богом є найбільшим злом для досконалої, безгрішної людської істоти. Адже, коли Він з цілою силою усвідомив Собі цю жахливу думку, що Бог залишив Його, тоді, як безгрішна, досконала людина, в найбільшому з усіх людських нещасть, Він кликнув: «Боже Мій, Боже мій, нащо Мене Ти покинув?». Будучи дуже близько смерті, вже практично не маючи сили життя, щоб нормально оперувати процесами мислення, Ісус не міг зрозуміти, чому Його, Того, Хто досконало виконав вимоги природного права і Закону Мойсея, Бог залишив. Але, як це часто трапляється з тими, хто помирає, незадовго рештки Його життєвої сили повернулися до мозку і Він з глибокої агонії прийшов до свідомості. Тому що найглибшої агонії зазнало Ісусове Нове Створіння в Гефсиманії, а Його людська природа зазнала найглибшої агонії в один з останніх моментів на хресті, коли Він усвідомив, що як людину Бог Його залишив! Його остання молитва: «Отче, в руки Твої віддаю [в гр. мові *депону*] Свого духа!» (Лук. 23:46) містить в собі дві думки: (1) що Він складав у Отця Своє право до життя, як Нове Створіння, забезпечене аж до часу воскресіння, коли це право Бог Йому поверне; і (2) що Він складав Своє людське право до життя, щоб міг після воскресіння в Божественній природі вжити його для приписання його Церкві у Віці Євангелії і для застосування його для світу під час Тисячоліття. Він з повною довірою вчинив цей депозит, віруючи, що Бог збереже обидва ці депозити для їх задуманого вжитку. Наші міркування над молитвами нашого Господа напевно доводять, що Він довершив шостий вид кроків на вузькій стежці досконало.

Тепер доходимо до сьомого, останнього виду кроків, якими Ісус поступав по вузькій стежці: досконалого зношення зла в послуху Божому Слову під час шести попередніх кроків. Належить зауважити, що цей крок не був здійснюваний осібно чи окремо від інших кроків, а разом з іншими шістьма кроками. На початку кожного з цих шести видів кроків Йому не доводилося відразу зносити зло, аж до часу, коли Він трохи

пройшов у розвитку даної фази. Але коли ця фаза стала до певної міри розвинена, то в подальшій її частині почало наступати зношення зла. Адже треба пам'ятати, що кожен із семи видів кроків мав різні фази розвитку і що кожна початкова фаза розвитку була відносно вільна від гнітючих досвідчень аж до часу, коли дана фаза була достатньо розвинена, щоб пройти пробу в противних досвідченнях, котрі вимагали зношення зла. Він також стягав на Себе противні досвідчення через Свою вірність в кожній фазі розвитку при здійсненні кожного з шести видів кроків. Всі страждання, які приходили на нашого Господа, були з приводу Його лояльності до Божого Слова і випливали з цієї лояльності. Так, як вірність характеризувала кожен етап цих шести видів кроків і кожен етап поступу в кожній фазі цих кроків, а також кожен етап фази в цілому, і таким чином вірність була вічно присутньою ласкою в Його характері, так само вірність характеризувала кожен етап цього виду кроків, які здійснив Ісус, подорожуючи вузькою стежкою. Вірність була не тільки Його універсальною ласкою, тобто такою, яка діяла в кожному обрисі і вияві Його схильностей, думок, мотивів, слів і вчинків, в Його оточенні і серед впливів, що діяли на Нього у всіх шести видах кроків, які Він чинив на вузькій стежці. Але вірність була також в загальному Його останньою ласкою, що проникала в кожен етап цього виду Його кроків на вузькій стежці. Не було таких досвідчень, які не були б цілковито просякнуті Його вірністю. Така просякнутість вірністю була досконалою в тому сенсі, що була цілковитою і без збитків. Здійснити шість видів кроків в сприятливих, легких, приємних, захоплюючих, приятних і полегшуючих досвідченнях — це одне, а зовсім інше здійснити їх в несприятливих, тяжких, неприємних, знеохочуючих, неприязних і противних досвідченнях. Ісус здійснив ці кроки в обох видах таких досвідчень, але в зв'язку з другими (з цих двох) видами досвідчень Він мусив практикувати зношення зла. Деякі деталі відносно цих других видів досвідчень послужать нам у вясненні цього виду кроків на Його вузькій стежці

— досконалого зношення зла з приводу лояльності до Божого Слова під час здійснення попередніх шести кроків.

Було багато видів досвідчень, які вимагали зношення зла, що випало на Його долю. Одним з них були втрати. Він втратив Свою репутацію, вигоду, безпеку, власність, силу, вплив на багатьох, право самооборони, здоров'я, життя і кожен із Своїх суспільних привілеїв, коли йдеться про людську повагу. Його людські прикмети, котрі були тісніше прив'язані до поваги, значно сильнішою, ніж відчував би хтось із злими рисами характеру, призвели до того, що Йому тяжко було зносити ці втрати, але все ж таки Він вірно їх зносив. Також численними були Його розчарування. Він відчував тяжке розчарування, коли зауважив у декого малу віру, у багатьох невіру, опозицію Своєї родини, повну добрих інтенцій, ворожість священників, книжників, фарисеїв, змінність натовпу, пересівання, в яких багато від Нього віддалилися, матеріалізм в публічному очікуванні на Месію, Юдину зраду, залишення Його усіма, Петрове відречення від Нього, відкинення Його духовенством, правителями, народом, а понад усе, короткочасне залишення Його Богом. Однак все це Він зніс і не зрадив Своїй лояльності. Йому також було тяжко зносити обмеження з приводу земного мислення людей, опозицію й переслідування збоку єврейського кліру. Перші обмежили Його в тому, чого Він міг їх навчити, тому Він мусив стримувати вільний біг своїх думок і слів. Опозиція й переслідування збоку єврейського кліру гамували Його в Його промовах, обмежили сферу Його діяльності, наказуючи Йому уникати деяких місць і остерігатися в мові їх хитрощів: наприклад, коли йшлося про сплачування податків імператору, або коли в Назареті хотіли Його скинути в прірву, або в Єрусалимі каменувати. Тому в цих місцевостях Його служба була обмеженою. Його працю в цих районах ускладнювала також хтивість власників стад свиней, загнаних в море. Його діяльність гамувало ув'язнення Івана і злі наміри Ірода по відношенню до Нього. Навіть намагання зробити Його царем були приводом до гамування Його діяльності.

Оскільки Він був ревний, то ці гальма становили тим більшу пробу Його терпеливості. Людські вади, навіть в найкращих людях, наприклад в Його Апостолах, випробовували Його витримку. Як досконала людська істота, Він посідав досконале естетичне почуття з розумової, артистичної, моральної та релігійної точки зору, тому Він тяжко відчував людське нехтування, блуди та пересуди. Якщо йдеться про величні речі, такі як краса, гармонія і велич в людських відносинах, то поганий смак людей в цих питаннях також подразнював Його делікатну людську вразливість. Порушення людьми права обов'язкової любові до ближніх у справах дому, суспільства, держави та інтересів теж мусило бути дуже болісним для Його морального почуття. Перш за все, зісуття релігійних звичаїв, де замість любові до Бога є любов до створіння, якому віддається Божа честь, потім богохульство, лицемірство, пересуди, блуди, сектантство, клерикалізм, формалізм і брак посвячення, як і решта їх віри: все це ображало Його найвищу любов, віру, слухняність і честь для Бога. Всі ці вади були причиною того, що Він, як досконала людина і Нове Створіння, мусив багато зносити.

Ісус під час Своєї служби мусив зносити багато труднощів. Бувало, що навчання і проповідання так Його стомлювали, що часом мусив залишити натовп, щоб спожити їжу, чого не міг зробити з приводу тісняви натовпу (Мар. 6:31, 32). Нестача сну, численні подорожі, відбуті пішки, не зважаючи на погоду, відібрання у власного тіла життєвих сил для зміцнення ослабленої життєвості у хворих, інвалідів, кульгавих і сліпих; ослаблення Самого Себе, щоб лікувати, а також Його пильнування, молитви і зосередження Своїх сил, щоб дати відсіч опозиції грішників — все це спричинило, що Він мусив зносити дуже важкі труднощі. Різного роду нестачі знесилювали Його, чи стосувалися вони їжі, чи відпочинку, чи хоча б мінімальних вигод під час подорожей, котрі відбувалися пішки, в дощ чи сонячну спеку, вдень чи вночі, без жодних зручностей, які приносить сьогоднішня цивілізація — все це було важко знести.

Його спокуси, щоб Він невластивим способом вжив Свої людські права, котрі були посвячені аж до смерті, як жертва в службі для Бога, вимагали такої пильної обачності і такої гарячої молитви, що Він мусив мати велику витримку, бажаючи їм протистояти. Особливо це стосувалося Його останніх 13 годин, бо була потрібна велика концентрація, щоб Він міг витримати. Велика сила волі була потрібна, щоб поконати спокуси, котрі випробовували Його витримку. Кривавий піт під час спокуси в Гефсиманії і зворушливе кликання на хресті: «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» — доказують, наскільки великої витривалості і витримки вимагали Його спокуси. Опозиція по відношенню до Його служби, яка виражалася в спорах і запереченнях, які часто супроводжувалися ненавистю, підступом або брутальними замахами на Нього, часто вимагали з Його боку великої витримки. Адже ці речі вимагали від Нього проявити войовничість і агресивність, які були під контролем і які, поглинаючи Його життєві сили, випробовували Його витримку, як про це, наприклад, свідчить двократне очищення Ним Храму, раз незадовго після початку Його служби, а другий раз незадовго перед її закінченням. Ця ревність так Його виснажила, що, як свідчить Святе Письмо, коли каже про перше очищення Храму: «Ревність до дому Твого з'їдає Мене!» (Ів. 2:14–17; Пс. 69:10). Тому у всіх цих досвідченнях Він мусив проявляти велику витримку. Кожен, хто проходив таку боротьбу з опозицією, запереченнями і збивав аргументи супротивників, як це мусив чинити з лояльності до Своєї місії Ісус, той добре знає наскільки це послаблює життєві і нервові сили. Ці речі вимагають великої витривалості та витримки.

Ісус був свідком пересівань між учнями, і це було ще одним досвідченням, що вимагало від Нього витримки. Для Його серця, наповненого лагідністю і симпатією, це були важкі проби, які Він мусив зносити: наприклад, пересівання, яке настало в зв'язку з Його промовою в синагозі в Капернаумі про типічну і антитипічну манну. Ця промова була надто сильною їжею для багатьох Його слухачів, дехто з яких

в результаті перестав бути Його учнем. Таке поступування дуже зворушило Його і призвело до того, що з глибоким почуттям Він запитав Дванадцятьох: «Чи не хочете й ви відійти?». Як же ж було потішене Його смутне серце відповіддю Петра: «До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного». Пересівання, в якому повен ентузіазму натовп, коли Він входив до Єрусалиму, перемінився в роз'юшений натовп, котрий через чотири дні домагався Його розп'яття, було частиною досвідчення, яке дуже Його засмучувало. Зрозуміло, що такого роду досвідчення вимагали від Нього досконалого зношення зла, щоб Він міг вийти з них переможно. Зміни почуттів, котрі Він проходив, вимагали від Нього терпеливого зношення, якщо Він мав, не зважаючи на них, бути вірним. Було незначне непорозуміння між Ним і Його матір'ю, братами і сестрами, коли вони побоювалися, що Він втратив над Собою контроль. Йому було дуже боляче бачити перемену почуття в Юді. Початок перемену почався, в малому масштабі, з священиками, фарисеями і книжниками, а згодом зростав, аж поки за кілька місяців до Його смерті дійшов до великої інтенсивності. Це зло було тяжко знести, але Він у Своїй вірності зносив Його досконало. Ця зміна в кількох останніх місяцях Його життя перемінилася, з їхнього боку, у ненависть до Нього, причому до такої міри, що виразом цієї ненависті було несправедливе упіймання Його, судження єврейським та римським судом, а кульмінаційним пунктом цієї ненависті було засудження Його на тортури і хрест. Він без відплати зніс цю ненависть, маючи до Своїх ворогів досконалу любов. Зношення такої ненависті в душі любові, прощення і поблажливості, яку Він проявив, доводило, що Він зносив зло досконало. Тяжко Йому було знести змінність натовпу та змінність Його власних учнів. Спочатку Він був дуже популярним. Причинами Його популярності були: Його велика вимова, наповнена лагідністю поведінка та великі чуда. Він був настільки популярним, що навіть опозиція кліру не могла знищити цієї популярності. Він був популярним до такої міри, що натовп хотів схопити Його і зро-

бити царем. Потім настали пересівання, бо Його промови у символічній формі одних здивували, а інших віддалили. Вершиною змінності натовпу було те, що за такий короткий час, за період чотирьох днів, настала велика зміна: якщо першого дня натовп вшанував Його як Месію, то четвертого дня зажадав і допровадив до Його розп'яття. Змінність Його учнів проявилася в них усіх, котрі, так як Петро, об 11-й годині вечора присягаються йти з Ним на смерть, а о 2-й вночі в момент небезпеки, хоч не такої як смерть, залишають Його. Як же ж проймаюче на тему такого залишення висловився Сам Ісус: «Ото настає година ... а Мене ви Самого покинете» (Ів. 16:32). Поступок Юди теж був для нашого Господа болісним досвідченням людської змінності. Це також випробовувало Його витримку у зношенні зла, але Він досконало зніс цю пробу, як вірний Переможець.

Частиною вмісту чаші, з якої мусив пити наш Господь, був також смуток. В одному із визначень в Іс. 53:3 про Нього сказано: «Страдник [в англ. Біблії *муж болів*], знайомий з хоборами [в англ. Біблії *зо смутками*]». Ми не повинні думати, що цей вислів пасує до Нього тільки в останніх 13-ти годинах, хоча, без сумніву, в цих останніх годинах він пасує до Нього в ще більшій мірі. Під час цілої служби смуток пригнічував Його вразливе і чутливе серце. Багато проявів прокляття, з якими Він зіткнувся під час своєї служби, засмучували Його. Фізичні недомагання, від яких Він багатьох вилікував, призвели до того, що Він відчував біль в серці по причині спустошення, якого наробило прокляття в тілі Його родини — людства. Це досягло кульмінаційного пункту, коли Він відчув біль нещасної сім'ї Своїх друзів і коли заплакав у Віфанії над смертю Свого приятеля Лазаря. Блуди й ігнорування загубленої вівці Ізраїлевого дому ранили Його чуйне серце, яке майже розривалося з жалю над їх слабкістю і упавшим станом. Опозиція збоку єврейського кліру та його прихильників тим більше додавала гіркоти до цієї чаші. По-справжньому люблячи Свій народ, Його серце було наповнене болем, а очі сльозами, коли вболівав над сліпотою Єрусалиму і його

близьким занепадом, при чому до такої міри, що в дорозі до Голгофи, ніби забувши Свою власну ситуацію, наповнений співчуттям до жінок, що Його оплакували, Він промовив до них: «Дочки ерусалимські, не ридайте за Мною, — за собою ридайте й за дітьми своїми!». Нам не вистачить слів, щоб описати Його смуток в Гефсиманії, перед єврейським та римським судом, під час глузування й бичування, в дорозі на Голгофу та при розп'ятті, яке супроводили сором і неласка, біль і повільне вмирання, закінчене смертю. Справді Він був мужем болів, знайомий з недугами. Таких великих болів ніколи не переживала жодна інша людина. А Він їх зносив досконало і з повною вірністю. З певністю, Він зніс хресні страждання, не зважаючи на сором і здобуваючи місце по Божій правici.

Ісус зніс позбавлення Його співгромадянських прав Ізраїльського дому, а також те, що суддівський представник Риму потрактував Його як суспільного викидня. Ізраїльтяни були народом, якого вибрав Бог. Бути ізраїльтянином, на їхню думку, найвище земне достоїнство, тому що вони вірили, що це чинило їх Божими вибранцями. Виключення когось з Ізраїлю означало, в їхньому розумінні, не тільки втрату цього великого достоїнства, але більше того, вони вірили, що коли ізраїльтянин помре, будучи виключений із ізраїльського суспільства, не примирений і неприйнятий знову до Ізраїлю, то не матиме участі у воскресінні, залишаючись мертвим навіки. Саме таким чином клір разом з прихильниками дивилися на того, хто помер не примиреним з Ізраїлем. Такий їхній погляд додавав ще більше болю до Його страждань, а коли Він усвідомив, що і Бог залишив Його як людину, то, можливо, боявся за Самого Себе, що не повернеться з гробу. Яким великим був Його розпач! Він був найслухнянішим із громадян і ніколи не проявляв ані найменшої спротиву щодо влади. Та, незважаючи на це, мусив зносити несправедливий вирок — хресну смерть, як виключений з-під права бунтівник, в результаті чого мусив зносити зневаги і докори люду, котрий вважав Його бунтівником. Все це сталося з тої причини, що Він

був вірний Божому Слову! Поза нервовим виснаженням, яке досвідчив у Гефсиманії, доказом якого був кривавий піт, Ісус не страждав на жодну хворобу організму. Але беручи з власного тіла первісток життя і даючи його людям, що страждали на різні хвороби й недуги, щоб поповнити нестачу життєвої сили в них і вилікувати їх, Він відчував слабість, що була результатом віддавання Ним життєвих сил. Про Нього написано: «Він узяв наші немочі, і недуги поніс» (Мат. 8:17). Знести це для Нього напевно було болісним, виснажливим і тяжким, але Він зніс вірно і досконало.

Переслідування — це зле трактування когось за його думки, а особливо за релігійні думки і діяльність. Ісус мусив зносити таке переслідування. Відкриваючи нову епоху, Він обов'язково мусив розповсюджувати нові погляди, які здавалися дивними для тих, що сиділи на Мойсеєві сидінні. Їх накопичені блуди, злі практики й накладені на люд традиційні тягарі були розвалені Його правдами нової епохи. Вони думали, що їхній вплив на народ під загрозою і що незабаром вони цей вплив втратять, тому вони стали Його переслідувачами, фанатично вважаючи, що з Божого розпорядження повинні чинити Йому опір і усунути Його. Тому вони це чинили, відкрито опираючись Йому, ставлячи різні неслухні закиди, звинувачуючи Його навіть в богохульстві. Обмовляли Його також поза спиною, зневажаючи Його і підбурюючи проти Нього народ, намагаючись довести, що Він зводить і запроваджує блуди поміж Божим людом. Неодноразово хотіли вбити Його, ще до настання призначеної години. Врешті-решт їх дух переслідування дійшов до такого ступеня перебільшення, що вони стали винними в Його мученицькій смерті, ганебно порушуючи Боже і людське право. Однак Він в Своему Святому Дусі зніс ці переслідування в повній досконалості, ніколи не відповідаючи закидом на закиди, обмовами на обмови, погрозами на погрози, наклепами на наклепи, злосливістю на злосливість, ненавистю на ненависть, або насильством на насильство. У всьому цьому Він досконало зберіг Свою вірність, причому в умовах найсуворіших проб і спокус.

Цю витривалість Він проявляв навіть під час найстрашніших страждань і аж до смерті. Болісним для Нього було жорстке упіймання і зв'язання Його. Цей біль був ще побільшений, коли Його били в лице і смикали за волосся (Іс. 50:6). зв'язання й приведення Його до Пілата, бичування і вбиття Йому на голову тернового вінка, несення тяжкого хреста на покалічених плечах, прибиття цвяхами рук і ніг до хреста, шарпання хрестом, якого вставляли до ямки, викопаної для його підтримки, страшенний жар і спрага, а також головний біль, спричинений розп'яттям, параліч Його серця, доведений тим, що з Нього виплила вода і кров — все це спричиняло Йому страшенний біль, але Він у повній вірності досконало його зносив.

Постараймося підсумувати зло, яке зносив Ісус, щоб ми могли дещо поглянути на нього з висоти пташиного польоту, щоб якомога краще зрозуміти, що Він мусив зносити. Це були втрати, розчарування, гамування, вади інших людей, труднощі, недостачі, спокуси, опозиція, пересівання, віддалення, людська мінливість, а навіть мінливість учнів, смуток, виключення із спільноти і з-під права, переслідування, біль і смерть. Коли візьмемо під розвагу різноманітність, суворість, ступінь, протяжність, концентрацію, напруження і проби в зв'язку із залишенням Його усіма, тоді легко зрозуміємо, що Він був випробуваний на кожному пункті Свого характеру аж до крайніх меж витримки досконалого і без вад Нового Створіння. Подібно і Його досконала людська істота була випробовувана аж поза здатність витримки збереження життя, але не поза її здатність залишитися без гріха. Тому наш Господь в Своїй людській природі зніс це все аж до смерті і залишився без гріха, хоча Його людська природа не могла витримати цих проб і залишитися живою. Це була жертва, що пере-

бувала в безгрішному стані, жертвована на смерть Священиком — Христовим Новим Створінням. Якою ж надлюдською була витримка Його Нового Створіння, і якою витривалою на гріх була Його людська природа! Ми стаємо зачаровані силою Його характеру і як людини, і як Нового Створіння. Те, як Його людська природа пройшла всі ці страждання і збереглася без гріха в досконалій обов'язковій і безкорисливій любові, є вершиною людської хвали і величі. А те, як Його Нове Створіння, не зважаючи на всі ці страждання, зберегло не тільки безгрішність, але й досконалу Божественну обов'язкову і безкорисливу любов, є вершиною хвали і величі Нового Створіння Божої природи. Справді, достойним був Агнець, який став заколений! Погляньмо на Божого Агнця, який змиває гріхи світу! Дорогі брати, дивімося на Нього, щоб ми не ослабли і не стомилися в наших розумах! Приглядаймося до Христа, який крокує вузькою стежкою, щоб ми могли йти за Ним по нашій вузькій стежці, в нашому здійсненні семи видів кроків, котрі становлять наше просування по вузькій стежці слідом за Ним — нашим Попередником. Якби ми колись ослабли в наших кроках або навіть хотіли б занехаяти їх, придивімося тоді до Нього для нашого захоочення і зміцнення, як вірно і досконало Він здійснював ці сім видів кроків на Його вузькій стежці: практикуючи відречення від Себе і світу, дослідження й поширення Божого Слова, пильність і молитву згідно з Божим Словом, а також зношення зла з приводу вірності Божому Слову і в гармонії з Ним. А якщо ми будемо так чинити, наслідуючи Його в цих семи кроках на вузькій стежці, тоді переможемо, так як Він переміг.

ТР '64, № 214, стор. 47-48

ТР '64, № 215, стор. 63-64

ТР '64, № 217, стор. 82-89

*«Страдник», що за ім'я
Для Сина, що прибув від Отця,
По грішних, Визволитель,
Алілуя, що за Спаситель!*

*Був вивищений, щоб помер,
«Звершилося», сказав Учитель,
Прославлений на небесах тепер,
Алілуя, що за Спаситель!*

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

«Христос... умертвлений тілом, але Духом оживлений»

(1 Пет. 3:18)

НАШ ГОСПОДЬ від часу свого воскресіння до вознесіння через сорок днів перебував з учнями. Не дивлячись на це, Він з'явився до них (згідно з описами) не більше як 11 разів, а деякі з тих випадків правдоподібно повторюються. Його розмови з учнями тривали ледве кілька хвилин, за винятком дороги до Емаус. Ці появи супроводжували обставини та умови як звуки громів, що говорили про велику зміну, яка з Ним сталася. Очевидно, Він не був вже тією самою істотою, хоча і надалі, як і раніше, проявляв те саме сповнене любові зацікавлення ними. Надалі був їх Господом і Учителем, тим самим Ісусом — хоча вже не Ісусом в тілі. Відтоді «Господь... то Дух» (2 Кор. 3:17), «дух оживляючий» (1 Кор. 15:45).

Немає біблійного свідоцтва, яке б підтверджувало, що Ісус повстав в тілі. Ми дуже детально дослідили вірші Святого Писання і не знайшли жодного, котрий би говорив, що Ісус повстав в тілі. Зовсім навпаки, ми зауважили, що Апостол повідомляє, що тепер «Господь... то Дух» (2 Кор. 3:17). Св. Павло, оповідаючи, як він побачив Господа Ісуса, подає, що побачив Господа не в тілі, але сяючого «опівдні... ясніше від світлоти сонця» (Дії 26:13–15).

Апостол каже також, що Церква мала мати духовні тіла: «Сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне» (1 Кор. 15:42–44). Він каже, що досвідчення Церкви в воскресінні мусять бути подібні до досвідчень нашого Господа. У випадку нашого Господа було сіяння в неславі і повстання в славі; сіяння тіла звичайного і повстання тіла духовного. Св. Петро звертає увагу на цей факт, коли каже: «Христос... умертвлений тілом, але Духом оживлений» (1 Пет. 3:18).

Отже виникає питання: Як Господь міг бути пробуджений в духовному тілі?

Можемо лише подати Слово Господа на цю тему. Він був таким пробуджений. Нова природа почала існувати тоді, коли наш Господь був сплоджений від Святого Духа під час свого хрещення і була доповнена, коли у воскресінні, як духовна істота, Він був удосконалений.

Різні вірші, які є приведені на тему появи Ісуса в людських тілах, не підтверджують того, що Ісус мав матеріальне тіло, оскільки ангели також з'являлися між людьми в тілесних тілах. Коли Ісус повстав з мертвих, то з'явився, тобто матеріалізувався таким чином, яким Він та інші ангели очевидно показувалися Авраамові в минулому (Бут. 18:1, 2). Однією з Його маніфестацій після воскресіння було приєднання до двох учнів, що йшли до Емаусу. Коли, засівши до вечері, Він ламав хліб, то дав їм себе пізнати і зник з їхніх очей! (Лук. 24:30, 31).

МАТЕРІАЛІЗОВАНЕ ТІЛО

Сказано, що коли Він з'явився учням, то прийшов до помешкання, в якому вони знаходилися — «двері, де учні зібрались були, були замкнені, бо боялись юдеїв». Далі читаємо, що через вісім днів знову з'явився в тій самій кімнаті і таким самим чином — «як замкнені двері були» (Ів. 20:19, 26). Очевидно це мало показати учням, що Він не був вже тілесною істотою, але духовною. Протягом сорока днів після воскресіння правдоподібно разом Він показувався не більш як три години. Він залишався з ними, щоб зміцнити їх віру, так, щоб у відповідний час вони могли одержати Святого Духа.

У відповідь на питання стосовно Пилипа, який зник з-перед очей скопця й опинився в Азоті (Дії 8:39–40), відповідаємо, що Бог був в стані його перенести. Але немає жодного натяку на те, що він став духовною істотою. У властивий час, в першому воскресінні, Пилип без сумніву буде

учасником з Господом в переміні природи — «раптом, як оком змигнути», тому що «тіло й кров посісти Божого Царства не можуть» (1 Кор. 15:52, 50).

Коли Ісус з'явився в Єрусалимі між своїми учнями, а вони були здивовані й перелякані: «Погляньте на руки Мої та на ноги Мої, це ж Я Сам! Доторкніться до Мене й дізнайтеся, бо не має дух тіла й костей, а Я, бачите, маю» (Лук. 24:39). Господь хотів тоді справити на них враження, що вони не дивляться на духовну істоту, духовне тіло. Вони бачили тілесне, людське тіло. Але Господь з'являвся як такий, що мав тіло і кості, а також з'являвся в одязі.

ТІЛО ТА ОДЯГ СТВОРЮВАЛИСЯ ПРИ НАГОДІ

Звідки взялися тіло та кості? З того самого місця, з якого походив і одяг. Людське тіло з м'яса та костей і т.п., разом з одягом, які з'являлися несподівано при замкнених дверях, не виходили дверима, але просто зникали, розкладалися на ті ж самі елементи, з яких Господь їх створив кілька хвилин тому. «Але Він став для них невидимий... [гр. *гіномай афантос*]» (Лук. 24:31), і більше не був для них видимий, коли тіло, кості та одяг, в яких Він з'являвся, розклалися, хоча, без сумніву, Він і надалі був з ними — присутній невидимо; подібно було протягом довшого часу тих сорока днів.

Продемонстрована нашим Господом сила створення та розкладання одягу, в якому Він з'являвся, була так само надлюдською, як і створення та розкладання обраного людського тіла; створене тіло не було Його славним духовним тілом більш, аніж одяг, який Він мав на собі. Пам'ятаємо, що тканний хітон та інший одяг, що наш Відку-

питель мав на собі перед розп'яттям, були поділені римськими солдатами, а поховальні шати залишилися в гробі (Ів. 19:23, 24, 40; 20:5–7). Таким чином одяг, в якому Він з'являвся в різних згаданих ситуаціях, мав бути спеціально створований.

ДОСКОНАЛЕ ТІЛО ІСУСА БУЛО ВИКУПОМ

На нашу думку, наш Господь, коли був людиною, був досконалий в тілі і дав себе на жертву, як ціну викупу за Адама. «Але бачимо Ісуса, мало чим уменшеним від Анголів, що за перетерплення смерті Він увінчаний честю й величністю». «Але тіло Мені приготував» (Євр. 2:9; 10:5). Це земне, людське фізичне тіло померло, а Бог знову не хотів зробити нашого Господа тілом, але воскресив Його з мертвих як нове створіння в божественній природі. Після воскресіння наш Господь сказав до Апостолів: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі» (Мат. 28:18).

Усе це вказує на велику зміну, яку пройшов наш Господь під час воскресіння. Якби тепер Він був тільки людиною, то і надалі залишався б «меншим від Анголів». Вважання нашого Господа людиною нижчою від ангелів є суперечним зі Словом Господа, яке каже, що Він вивищений понад ангелів до Божественної природи. «І подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:7–11).

ТР '95, № 439, стор. 21–22

ТЕПЕРІШНЯ ПРАВДА

Редактор: Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Редактор ad interim для української версії: Piotr Woźnicki

Адреса для переписки: 79071 м. Львів, 3-й Скнилівський пров. 9